

Arrest

nr. 79 908 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MICHOLT, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Bengaalse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Boalkhali, Chittagong. Op 1 februari 2005 bekeerde u zich tot Ahmadi. Toen uw vader, die sunni is, dit te weten kwam, stuurde hij u weg naar India om er te gaan studeren. U verbleef van juni 2005 tot midden 2008 in Madras. Na uw terugkeer werd u omwille van uw bekering van de moskee en de gemeenschap uitgesloten. Op 10 oktober 2009 werd u in uw winkel aangevallen door mensen van de Chhatra League, de studentenvereniging van de Awami League (AL). Uw collega's liepen eveneens slagen op en de aanvallers vernielden zaken in de winkel. Uw vader bracht u naar het ziekenhuis waar u slechts beperkte zorgen ontving omdat intussen bleek dat er een klacht tegen u liep. De aanvallers hadden wapens in de winkel gelegd en hierover de politie ingelicht. Toen de politie ook naar uw huis ging,

waarschuwde uw moeder u om direct het ziekenhuis te verlaten. U verliet uw dorp op 11 oktober 2009 en ging naar Koroldenga om er zich te verbergen, waarna u op verschillende plaatsen verbleef, waaronder Meghla. In Meghla zou de Jama'atul Mujahideen Bangladesh (JMB) u hebben trachten in te lijven voor de jihad. Daar vond de politie u op 15 november 2009 en u liep direct weg, naar de "tribal people" en dan naar Cox's Bazaar waar een werknemer en zijn gezin woonden. Op 2 februari 2010 was er een sunni manifestatie in Boalkhali waarbij mensen gewond raakten. U werd hiervoor aangeklaagd, samen met een tiental andere Ahmadi. Op 1 november 2010 verliet u daarom het land. U nam u de boot uit Chittagong en op 20 december 2010 vroeg u in België asiel aan.

U legde ter ondersteuning van uw relaas de volgende documenten voor: een identiteitskaart, een geboorteakte, een nationaliteitsattest, schoolattesten uit Chittagong en Madras, gerechtsdocumenten, een First Information Report (FIR), foto's en video's over de vervolging van Ahmadi en Ahmadi bijeenkomsten en nieuwsartikelen over Ahmadi.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst blijkt dat uw verklaringen niet kunnen overtuigen omdat ze vaag, incoherent en onvoldoende onderbouwd werden. Daarnaast zal het CGVS verschillende bedenkingen formuleren betreffende de door u neergelegde documenten die uw verklaringen evenmin kunnen bekrachtigen.

Vooreerst zijn er ernstige twijfels gerezen over de authenticiteit van de identiteitsdocumenten die u voorlegt. U verklaart dat u geen identiteitskaart had omdat u destijds in India was (zie gehoorverslag CGVS, dd. 06.12.2011, p. 9). Het is dus wel vreemd te noemen dat u het CGVS na het gehoor toch een identiteitskaart bezorgt. Bovendien kunnen vraagtekens worden bij de echtheid ervan. Vormelijk lijkt het eerder om een kopie te gaan van twee zichtbaar tegen elkaar geplakte bladen (in plaats van recto/verso bedrukt karton), die daarna gelamineerd werden en (scheef) afgeknipt. De druk kwaliteit is pover. Daarnaast stelt het CGVS vast dat er een aantal inhoudelijke onregelmatigheden zijn: op de voorkant wordt uw geboortedatum als "25 Oct 1985" weergegeven, terwijl het officiële model (toegevoegd aan het administratieve dossier) eerst de maand en dan pas de dag aangeeft. Op de achterzijde van de door u afgeleverde identiteitskaart mist de bloedgroep en wordt de afleverdatum in het Bengaals in plaats van in het Engels afgedrukt. In dit licht dient te worden benadrukt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en die in het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat vervalste juridische documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh. U verklaart daarnaast dat u wel een paspoort had in het verleden, maar dit heeft verloren. Uw geboorteakte en voorzitterscertificaat (nationaliteitsbewijs) konden eventueel een indicatie zijn van uw identiteit, maar zonder foto is hun bewijswaarde beperkt. In elk geval zijn bovengenoemde bemerkingen inzake uw identiteitskaart van dien aard dat er een doorslaggevend vermoeden ontstaat dat u niet uw echte identiteit opgeeft. Doordat het CGVS uw identiteit niet bewezen acht kan dus niet met zekerheid worden vastgesteld dat de andere documenten betreffende werkelijk uw persoon betreffen. Dit ondermijnt bijgevolg de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen en dus uw asielrelaas.

Hoewel daarnaast uit uw verklaringen blijkt dat u een Ahmadi bent, en daarom tot een religieuze minderheid behoort in Bangladesh, is er bij u geen sprake van een geloofwaardige vrees voor vervolging. Zo bestaan er verschillende aanwijzingen dat u eerder een Ahmadi van geboorte dan een bekeerling bent. U verklaarde een formulier te hebben getekend bij uw bekering, maar u kende er slechts vier van de tien voorwaarden van (p. 4). U legde geen kopie van dit formulier voor, noch enige andere verklaring van uw gemeenschap dat u een bekeerling zou zijn. Voorts beweerde u dat u als pas bekeerde Ahmadi zelf enkele mensen trachtte te bekeren. Dit komt onwaarschijnlijk over. Als pas bekeerde Ahmadi zou uw kennis over de gemeenschap en haar religieuze ideeën immers nog niet uitgebreid genoeg zijn om de grote verantwoordelijkheid van een bekering op u te nemen. Dat uw kennis niet actueel was bleek o.a. uit de vaststelling dat u de 5 sociale groepen niet volledig juist kon benoemen (p. 6; namelijk Majilis Ansarullah; Majilis Khuddamud Ahmadi en Atfatul Ahmadi bij de mannen; Lainah Illa Allah en Nasirtul Ahmadi bij de vrouwen). Ook uw kennis van de 5 kaliefen was niet helemaal correct, het gaat nochtans om de leiders van de beweging. Zo meende u dat enkel de tweede kalief familie was van de profeet, terwijl in feite enkel de eerste geen familie was. Ook de benaming klopte niet steeds (p. 7; namelijk Hakeem Nooruddin, Mirza Bashiruddin Mahmood Ahmad, Mirza Nasir Ahmad, Mirza Tahir Ahmad en Mirza Masroor Ahmad). Daarnaast is het opmerkelijk dat u in India

tijdens uw studies geen contact zocht met de gemeenschap. Dit kan verbazen voor iemand die toen nog maar pas en vooral uit eigen beweging aansluiting bij een nieuwe geloofsstrekking had gezocht, die bovendien haar oorsprong in India heeft. Dat u toen studeerde doet hier niets aan af (p. 7). Tevens dient er op gewezen dat u geen enkele poging heeft gedaan om via uw Ahmadi-gemeenschap in België of Bangladesh aan de nodige documenten te geraken. Er mag immers vanuit worden gegaan dat uw gemeenschap u als bekeerling op elk vlak zou helpen. Dat u hen niet eens om steun gevraagd heeft, ondermijnt duidelijk de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees en uw profiel als bekeerling. Uw bewering bekeerd te zijn is dan ook ongeloofwaardig.

Daar er weinig geloof kan worden gehecht aan uw bekering komt de rest van uw asielrelaas ook in gevaar. Het is immers na uw bekering tot het ahmadi-geloof dat volgens uw verklaringen uw problemen in Bangladesh begonnen. De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder bevestigd door de volgende vaststellingen. U beweerde in twee verschillende zaken aangeklaagd te zijn, maar uw kennis over deze aanklachten was dusdanig beknopt dat er geen geloof aan het bestaan zelf van de deze aanklachten gehecht kan worden. Inzake de eerste zaak met betrekking tot illegaal wapenbezit, daterend van 2009 en met een vonnis op 9 november 2011, dient het CGVS vooreerst kanttekeningen te maken inzake het gerechtsdocument dat u voorlegt. Dit verslag van de zittingsdag en het verdict zijn in het Engels weergegeven. Nochtans gaat het hier om een lagere rechtbank, namelijk de District Judge Court van Chittagong, die volgens informatie waarover het CGVS beschikt en die zijn toegevoegd aan het administratieve dossier, in principe nooit in het Engels werken. Het verdict en het zittingsverslag zijn afgeprint op foliopapier, zonder dat er hierbij expliciet geattesteerd wordt dat het om een vertaling gaat. Dit wekt met andere woorden de indruk dat het om een gecertificeerde kopie van een origineel gerechtsdocument zou gaan. Moest dit zo zijn, dat had het document in het Bengaals moeten zijn opgesteld. Daarbij zijn de documenten in buitengewoon pover Engels opgesteld en bevatten zij vele taalfouten (bijvoorbeeld "rigorours" in plaats van "rigorous"; trial in "adsensia" ipv "absentia"; "at the time,... the accused was absence, police along with the local chairman and peoples of the locality recovered a arms named L.G(5), statement of the people was recorded...."). Overigens vermeldt het document evenmin dat het om een gecertificeerde kopie gaat en missen de nodige stempels die hiermee in dit geval gepaard dienen te gaan. Inzake de tweede aanklacht tegen u met betrekking tot oproer, bezorgt u het CGVS eveneens een onvolledig dossier. Het Bengaals document van twee pagina's dat u voorlegt stelt dat een proces zou starten op 2 oktober 2011 en dat er een arrestatiebevel in voege blijft. Uzelf kon hierover geen correcte details verschaffen. Zo wist u eerst te vertellen dat u voor deze aanklacht 10 jaar gevangenisstraf had gekregen, terwijl u later zei dat deze zaak nog lopende is. Op de andere vragen antwoordt u veelal dat u het niet weet omdat uw vader contact zou hebben onderhouden met de advocaat. Dat u nooit contact had met de advocaat en niet eens weet hoe hij heet (p. 12) doet natuurlijk ernstige vragen rijzen over het feit of u wel een advocaat nam. U deed ook geen moeite om zelf een klacht in te dienen tegen de aanval in de winkel, "omdat ze al tegen mij een klacht had ingediend" (p.12). Deze redenering houdt natuurlijk geen steek. Bijkomend bleek uit uw verklaringen dat u de documenten niet grondig had bekeken. U wist bijvoorbeeld niet wie de "investigating officer" of de "magistrate" in uw zaken waren, hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat het hier om belangrijke en gekende figuren binnen de procedure gaat.

Dit alles doet volledig afbreuk aan deze documenten, en doet bijgevolg vermoeden dat de andere documenten evenmin geloofwaardig zijn. De fotokopie van de FIR uit de eerste zaak kan niet op kwaliteit worden gecontroleerd en zal, gezien bovenstaande opwerpingen, uw relaas niet herstellen. Wat de nieuwsberichten, video's en foto's betreft: uw naam wordt hier nergens in vermeld en hun relevantie voor uw vrees is ook niet op andere wijze duidelijk geworden (p. 9). Tenslotte kan ook van het medisch attest dat u voorlegt geen oorzakelijk verband met uw aangehaalde vrees worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) evenals de artikelen 48/3, 48/4, 52, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker haalt verder nog een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht aan.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet : *« De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoonst met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan :*

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »*

De Raad meent dat de verzoeker niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt vage, incoherente en onvoldoende onderbouwde verklaringen te hebben afgelegd, stelt verzoeker dat er niet van hem verwacht kan worden dat zijn verklaringen tot in elk detail de volledige weergave van de feiten en begeleidende omstandigheden van zijn asielrelaas bevatten. Verzoeker meent dat het niet verwonderlijk is dat niet alle zaken behoren tot

zijn spontane kennis en dat het mogelijk is dat ondertussen bepaalde elementen aan zijn geheugen ontsnapt zijn. Verzoeker kan niet meer vertellen dan hij zich herinnert en als hij dan weleens vaag of incoherent overkomt meent verzoeker dat dit niet voldoende is om verzoekers asielaanvraag te weigeren. Verzoeker meent dat hierdoor de motiveringsplicht geschonden wordt.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Met betrekking tot de ernstige twijfel die de commissaris-generaal heeft geuit over de authenticiteit van verzoekers identiteitsdocumenten stelt verzoeker vast dat de commissaris-generaal verzoekers geboortakte en voorzitterscertificaat (nationaliteitsbewijs) als aanwijzingen van zijn identiteit ziet, maar dat de commissaris-generaal deze documenten toch afwijst omwille van het feit dat er op beiden geen foto is. Verzoeker benadrukt het feit dat deze twee documenten nochtans dezelfde inhoudelijke elementen bevatten en dat de deugdelijkheid van de documenten niet door de commissaris-generaal worden betwist. Verzoeker meent dan ook dat zelfs indien er twijfel is over de echtheid van verzoekers identiteitskaart, wat verzoeker betwist, dat men er dan toch nog niet om heen kan dat deze twee andere documenten duidelijk en coherent zijn. Verzoeker wijst ook op de schoolattesten die eveneens dezelfde inhoudelijke vermeldingen hebben en die tevens verzoekers relaas schragen met betrekking tot zijn studies in India.

De Raad wijst erop dat het voor de toekenning van eender welke internationale bescherming essentieel is dat de identiteit van diegene die de bescherming vraagt voldoende vaststaat. De bestreden beslissing heeft de volgende bedenkingen betreffende verzoekers identiteitsdocumenten: "(...)Vooreerst zijn er ernstige twijfels gerezen over de authenticiteit van de identiteitsdocumenten die u voorlegt. U verklaart dat u geen identiteitskaart had omdat u destijds in India was (zie gehoorverslag CGVS, dd. 06.12.2011, p. 9). Het is dus wel vreemd te noemen dat u het CGVS na het gehoor toch een identiteitskaart bezorgt. Bovendien kunnen vraagtekens worden bij de echtheid ervan. Vormelijk lijkt het eerder om een kopie te gaan van twee zichtbaar tegen elkaar geplakte bladen (in plaats van recto/verso bedrukt karton), die daarna gelamineerd werden en (scheef) afgeknipt. De drukwaliteit is pover. Daarnaast stelt het CGVS vast dat er een aantal inhoudelijke onregelmatigheden zijn: op de voorkant wordt uw geboortedatum als "25 Oct 1985" weergegeven, terwijl het officiële model (toegevoegd aan het administratieve dossier) eerst de maand en dan pas de dag aangeeft. Op de achterzijde van de door u afgeleverde identiteitskaart mist de bloedgroep en wordt de afleverdatum in het Bengaals in plaats van in het Engels afgedrukt. In dit licht dient te worden benadrukt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en die in

het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat vervalste juridische documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh. U verklaart daarnaast dat u wel een paspoort had in het verleden, maar dit heeft verloren. Uw geboorteakte en voorzitterscertificaat (nationaliteitsbewijs) konden eventueel een indicatie zijn van uw identiteit, maar zonder foto is hun bewijswaarde beperkt. In elk geval zijn bovengenoemde bemerkingen inzake uw identiteitskaart van dien aard dat er een doorslaggevend vermoeden ontstaat dat u niet uw echte identiteit opgeeft. Doordat het CGVS uw identiteit niet bewezen acht kan dus niet met zekerheid worden vastgesteld dat de andere documenten betreffende werkelijk uw persoon betreffen. Dit ondermijnt bijgevolg de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen en dus uw asielrelaas.(...)". De Raad is van mening dat deze motieven uit de bestreden beslissing duidelijk zijn en schaaft zich achter dit motief.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er ook nog op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Verzoeker stelt dat hij niet verklaard heeft dat hij nooit een identiteitskaart heeft gehad. Verzoeker heeft gezegd dat hij bepaalde documenten niet heeft omdat zijn vriend ze niet heeft opgestuurd en het zou ook kunnen dat verzoeker bepaalde documenten verloren is omdat hij in alle haast zijn land van herkomst diende te verlaten. Verzoeker wijst erop dat hem tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid heeft gegeven om nog extra documenten neer te leggen, wat verzoeker ook heeft gedaan. Hij meent dan ook dat de commissaris-generaal de zorgvuldigheidsplicht schendt door geen rekening te houden met deze documenten in de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat verzoeker hier niet verduidelijkt welk de documenten zijn waarmee de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal elk document dat verzoeker heeft neergelegd besproken heeft in de bestreden beslissing. Het is niet omdat verzoeker niet akkoord gaat met de appreciatie die aan de documenten wordt gegeven, dat verzoeker dienstig kan aanbrengen dat geen rekening gehouden werd met de neergelegde documenten. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker weldegelijk heeft gesteld dat hij geen ID-kaart heeft gehad omdat hij in India was en toen hij een aanvraag deed heeft hij het niet gekregen (gehoor Commissariaat-generaal p. 9).

Verzoeker meent dat uit de bestreden beslissing blijkt dat niet betwist wordt dat hij een Ahmadi is, maar dat er niet geloofd wordt dat hij een bekeerling is en ook niet dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat voor verzoeker, noch een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker citeert hier artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag). Verzoeker stelt dat het begrip "gegronde vrees voor vervolging" een subjectief-psychologisch element bevat. Verzoeker stelt dat een asielzoeker niet moet aantonen dat deze "gegronde vrees voor vervolging" ook effectief zal plaatsvinden bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Het zou volstaan dat de asielzoeker het ontstaan van objectieve feiten kan bewijzen die aanleiding geven tot redelijkerwijze te verwachten vervolging (D. VANHEULE, Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys & Breesch, nrs. 32-36). Verzoeker wijst er verder op dat de commissaris-generaal zelf stelt dat de Ahmadi een religieuze minderheid vormen in verzoekers land van herkomst. Hij vindt het dan ook bevreemdend dat de commissaris-generaal stelt dat er meerdere aanwijzingen zijn dat verzoeker geen bekeerling is, maar reeds van zijn geboorte Ahmadi zou zijn. De commissaris-generaal betwist dus niet dat verzoeker een Ahmadi is.

Zoals verzoeker zelf ook aanhaalt stelt de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich heeft bekeerd en Ahmadi is geworden. Het is dus inderdaad zo dat de bestreden beslissing niet betwist dat verzoeker Ahmadi zou zijn, maar aangezien verzoeker gesteld heeft een bekeerling te zijn komt verzoekers geloofwaardigheid in het gedrang.

De bestreden beslissing stelt: *"Tevens dient er op gewezen dat u geen enkele poging heeft gedaan om via uw Ahmadi-gemeenschap in België of Bangladesh aan de nodige documenten te geraken. Er mag immers vanuit worden gegaan dat uw gemeenschap u als bekeerling op elk vlak zou helpen. Dat u hen niet eens om steun gevraagd heeft, ondermijnt duidelijk de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees en uw profiel als bekeerling. Uw bewering bekeerd te zijn is dan ook ongeloofwaardig."*

Dit wordt door verzoeker betwist noch weerlegd. De Raad schaaft zich achter dit motief.

De Raad betwist verder niet dat de Ahmadi een religieuze minderheidsgroep zijn in verzoekers land van herkomst, maar het loutere feit tot een minderheid te behoren bewijst geen gegronde vrees voor vervolging of dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verder wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met alle relevante elementen die in het administratief dossier zijn te vinden en dat aldus niet kan gezegd worden dat hij geen objectieve beslissing genomen heeft.

Verzoeker meent dat hij reeds eerder heeft aangetoond dat zijn verklaringen helemaal niet vaag, incoherent en onvoldoende onderbouwd zijn. Verzoeker meent verder dat het helemaal niet bevreemdend is dat hij slechts vier van de tien voorwaarden die op het formulier voor bekering tot Ahmadi staan uit het hoofd kende.

De Raad merkt op dat verzoeker niet toelicht waarom het niet bevreemdend zou zijn dat hij maar vier van de tien voorwaarden van het bekeringsformulier uit het hoofd kende. De Raad is van mening dat het zich bekeren tot een andere religie, zeker een religieuze minderheidsgroep zoals de Ahmadi, een ingrijpende gebeurtenis is, waar men niet lichtzinnig over heen gaat. In die context vindt de Raad het inderdaad enigszins vreemd dat verzoeker minder dan de helft van deze voorwaarden zou onthouden hebben. Dit is een van de redenen waarom er wordt getwijfeld aan verzoekers bekering.

Verzoeker meent ook dat het helemaal niet merkwaardig is dat zijn kennis over de strafzaken die tegen hem lopen beknopt is, aangezien hij tweemaal is moeten vluchten en enkel zijn vader contact heeft met verzoekers advocaat. Ook stelt verzoeker dat hij na de feiten van de eerste klacht, namelijk een aanval op verzoekers winkel, meteen gevlucht is en dat de tweede klacht feiten betreft waar verzoeker niet eens bij was. Verzoeker meent dan ook dat het evident is dat hij de feiten die hem ten laste worden gelegd niet in detail kent. Verder vindt verzoeker het evident dat hij zelf geen klacht indiende omdat er reeds tegengestelde klachten tegen hem ingediend waren. Verzoeker betwist overigens dat de neergelegde gerechtelijke documenten vals zouden zijn.

Het is voor een asielzoeker normaal dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. Het is ook niet onredelijk te verwachten dat asielzoekers een minimale uitleg geven bij de documenten die ze neerleggen. Verzoeker verklaard dat zijn vader contact heeft met de advocaat en dat verzoeker nog regelmatig contact heeft met zijn ouders (gehoor Commissariaat-generaal p. 3). Verzoeker zou dus aan zijn vader kunnen vragen wat de advocaat allemaal zegt. Het feit dat hij dit niet doet toont een gebrek aan interesse en ondermijnt verzoekers geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing stelt: *"(...)De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder bevestigd door de volgende vaststellingen. U beweerde in twee verschillende zaken aangeklaagd te zijn, maar uw kennis over deze aanklachten was dusdanig beknopt dat er geen geloof aan het bestaan zelf van de deze aanklachten gehecht kan worden. Inzake de eerste zaak met betrekking tot illegaal wapenbezit, daterend van 2009 en met een vonnis op 9 november 2011, dient het CGVS vooreerst kanttekeningen te maken inzake het gerechtsdocument dat u voorlegt. Dit verslag van de zittingsdag en het verdict zijn in het Engels weergegeven. Nochtans gaat het hier om een lagere rechtbank, namelijk de District Judge Court van Chittagong, die volgens informatie waarover het CGVS beschikt en die zijn toegevoegd aan het administratieve dossier, in principe nooit in het Engels werken. Het verdict en het zittingsverslag zijn afgeprint op foliopapier, zonder dat er hierbij expliciet geattesteerd wordt dat het om een vertaling gaat. Dit wekt met andere woorden de indruk dat het om een gecertificeerde kopie van een origineel gerechtsdocument zou gaan. Moest dit zo zijn, dat had het document in het Bengaals moeten zijn opgesteld. Daarbij zijn de documenten in buitengewoon pover Engels opgesteld en bevatten zij vele taalfouten (bijvoorbeeld "rigorours" in plaats van "rigorous"; trial in "adsensia" ipv "absentia"; "at the time,... the accused was absence, police along with the local chairman and peoples of the locality recovered a arms named L.G(5), statement of the people was recorded...."). Overigens vermeldt het document evenmin dat het om een gecertificeerde kopie gaat en missen de nodige stempels die hiermee in dit geval gepaard dienen te gaan. Inzake de tweede aanklacht tegen u met betrekking tot oproer, bezorgt u het CGVS eveneens een onvolledig dossier. Het Bengaals document van twee pagina's dat u voorlegt stelt dat een proces zou starten op 2 oktober 2011 en dat er een*

arrestatiebevel in voege blijft. Uzelf kon hierover geen correcte details verschaffen. Zo wist u eerst te vertellen dat u voor deze aanklacht 10 jaar gevangenisstraf had gekregen, terwijl u later zei dat deze zaak nog lopende is. Op de andere vragen antwoordt u veelal dat u het niet weet omdat uw vader contact zou hebben onderhouden met de advocaat. Dat u nooit contact had met de advocaat en niet eens weet hoe hij heet (p. 12) doet natuurlijk ernstige vragen rijzen over het feit of u wel een advocaat nam. U deed ook geen moeite om zelf een klacht in te dienen tegen de aanval in de winkel, "omdat ze al tegen mij een klacht had ingediend" (p.12). Deze redenering houdt natuurlijk geen steek. Bijkomend bleek uit uw verklaringen dat u de documenten niet grondig had bekeken. U wist bijvoorbeeld niet wie de "investigating officer" of de "magistrate" in uw zaken waren, hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat het hier om belangrijke en gekende figuren binnen de procedure gaat.(...)"

Louter betwisten dat de neergelegde documenten vals zijn, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De Raad benadrukt hier ook de informatie met betrekking tot valse en vervalste documenten in verzoekers land van herkomst die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegd is. Verder herhaalt de Raad dat zij een soevereine appreciatiebevoegdheid heeft wat betreft de beoordeling van de authenticiteit van neergelegde documenten. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Verzoeker herhaalt dat er nog steeds ernstig geweld wordt gebruikt tegen Ahmadi in zijn land van herkomst. Hij legde een "First Information Report" (hierna: FIR), nieuwsberichten, video's, foto's en samenlopende schoolattesten neer met betrekking tot zijn minderheidsgroep en zijn streek, die zijn relaas zouden ondersteunen. De commissaris-generaal houdt hier geen rekening mee en stelt dat verzoekers naam hier nergens expliciet vermeld wordt, maar verzoeker meent dat de relevantie voor de vrees in zijn hoofde versterkt wordt door deze stukken.

De bestreden beslissing stelt hierover het volgende: *"(...)Dit alles doet volledig afbreuk aan deze documenten, en doet bijgevolg vermoeden dat de andere documenten evenmin geloofwaardig zijn. De fotokopie van de FIR uit de eerste zaak kan niet op kwaliteit worden gecontroleerd en zal, gezien bovenstaande opwerpingen, uw relaas niet herstellen. Wat de nieuwsberichten, video's en foto's betreft: uw naam wordt hier nergens in vernoemd en hun relevantie voor uw vrees is ook niet op andere wijze duidelijk geworden (p. 9). Tenslotte kan ook van het medisch attest dat u voorlegt geen oorzakelijk verband met uw aangehaalde vrees worden vastgesteld.(...)"* De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoeker stelt dat zijn problemen verband houden met zijn religie en daarmee samenhangend de sociale groep waartoe hij als volgeling van deze religie behoort en dus ook verband houden met de criteria vastgelegd in het vluchtelingenverdrag. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht schendt door geen rekening te houden met bovenstaande elementen.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 december 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Bengaals machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Uit hetgeen hoger reeds gesteld is blijkt dat de bestreden beslissing duidelijk afdoende was gemotiveerd. De Raad wijst er nog op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus aan. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt omdat zij op geen enkele manier verduidelijkt waarom verzoeker niet voor dit statuut in aanmerking komt. Vervolgens citeert verzoeker het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt geconfronteerd te worden met ernstig gewapend geweld of doding en met een klimaat van geweld en uitsluiting ten aanzien van de religieuze minderheidsgroep waartoe verzoeker behoort.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Hij maakt niet aannemelijk dat zijn hoedanigheid van Ahmadi het bewijs is van zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De voorgelegde documenten in verband met de Ahmadi in Bangladesh tonen weliswaar aan dat bepaalde Ahmadi het voorwerp van vervolging zijn, maar dit is zoals gesteld in de bestreden beslissing geen voldoende bewijs voor verzoeker zelf.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

De commissaris-generaal heeft voor verzoeker een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS